

128

D E K R E T

z dnia 20 marca 1946 r.

o podatkach komunalnych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1.) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Dział I.

Postanowienia wstępne.

Art. 1. Podatkami pobieranymi na rzecz związków samorządu terytorialnego (podatkami komunalnymi) są:

- 1) podatek gruntowy,
- 2) podatek od nieruchomości,
- 3) podatek od lokali,
- 4) podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk,
- 5) podatek od kopalń,
- 6) inne podatki komunalne (art. 34—38).

Art. 2. 1. Władzami wymiarowymi są organa wykonawcze gmin wiejskich i miejskich oraz powiatowych związków samorządowych.

2. Władzami odwoławczymi są organa wykonawcze związków samorządowych hierarchicznie wyższego stopnia, a dla m. st. Warszawy i m. Łodzi — Minister Administracji Publicznej.

Art. 3. Rokiem podatkowym jest rok kalendarzowy.

Dział II.

P o d a t e k g r u n t o w y .

Art. 4. 1. Podatkowi gruntowemu podlegają gospodarstwa rolne.

2. Za gospodarstwo rolne w rozumieniu niniejszego dekretu uważa się ogólny obszar gruntów posiadanych przez jednego podatnika, a położonych w jednej gminie.

Art. 5. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na posiadających gospodarstwa rolne osobach fizycznych, spadkach wakujących (nieobjętych) i osobach prawnych.

2. Za posiadające gospodarstwa rolne uważa się osoby, które posiadają tytuł własności lub też które, nie posiadając tytułu własności, użytkują gospodarstwa jak właściciel, w przypadkach zaś wieczystej dzierżawy — wieczystych dzierżawców.

Art. 6. 1. Obowiązek podatkowy rozpoczyna się z dniem 1 stycznia tego roku, w którym nastąpiło objęcie w posiadanie gospodarstwa rolnego lub ustalenie okoliczności faktyczne, uzasadniające zwolnienie gospodarstwa rolnego od podatku.

2. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem tego roku, w ciągu którego ustaliło posiadanie gospodarstwa rolnego lub powstały okoliczności faktyczne, uzasadniające zwolnienie gospodarstwa rolnego od podatku.

Art. 7. 1. Podstawę opodatkowania stanowi przychód szacunkowy z gospodarstwa rolnego z roku poprzedzającego rok podatkowy, wyrażony w

kwintalach żyta. W tym celu liczbę hektarów gruntów gospodarstwa rolnego (ust. 2) mnoży się przez normy przeciętnej przychodowości gruntów (ust. 3, 5, 6 i 7) i przez przeciętną cenę jednego kwintala żyta z roku poprzedzającego rok podatkowy.

2. Przy ustalaniu liczby hektarów gospodarstwa rolnego bierze się pod uwagę ogólny obszar gruntów, zarówno użytkowanych jak i nieużytkowanych, z wyłączeniem gruntów nie podlegających opodatkowaniu (art. 9).

3. Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych, Aprowizacji i Handlu oraz Skarbu określać będą w drodze rozporządzeń po uprzednim zasięgnięciu opinii prezydentów wojewódzkich rad narodowych, powziętej po wysłuchaniu powiatowych (miejskich) komisji podatku gruntowego (art. 8), corocznie dla każdego powiatu przeciętny przychód z jednego hektara gruntów ziemniaczano-żytnich w kwintalach żyta (norma podstawowa) oraz przeciętną cenę jednego kwintala.

4. Norma podstawowa wyraża ogół pożytków uzyskanych z eksploatacji gospodarstwa rolnego typu ziemniaczano-żytniego, nie wyłączając pożytków z działów specjalnych, - jeżeli te działki nie przekraczają rozmiarów normalnie przyjętych w tego rodzaju gospodarstwie rolnym.

5. Normę przychodowości łąk i pastwisk określa się oddzielnie w stosunku procentowym do normy podstawowej.

6. Normę przychodowości z 1 ha gruntów zajętych pod lasy ustala się w wysokości 1 kwintala żyta.

7. Przychód z gruntów znajdujących się pod jeziorami ustala władza wymiarowa po zasięgnięciu opinii biegłych.

8. Powiatowa (miejska) komisja podatku gruntowego (art. 8) określa za pomocą norm, kiedy działki specjalne nie przekraczają rozmiarów normalnie przyjętych w gospodarstwie rolnym (ust. 4).

9. Za specjalne działki gospodarstwa rolnego uważa się nasiennictwo, sadownictwo, ogrodnictwo, uprawę kwiatów, uprawę i zbiór roślin leśnych, szkółki drzewek i krzewów, uprawę wikliny, chmielarstwo, jedwabnictwo, plantacje tytoniu, pszczelarstwo, łowiectwo, rybołówstwo, hodowlę ryb, polów i hodowlę raków, wydobywanie torfu, piasku, żwiru, kamieni, specjalnie rozwinięte: mleczarstwo, hodowlę bydła, koni, owiec i innych zwierząt użytkowych, hodowlę lub tuczenie ptactwa domowego, hodowlę innych ptaków itp. działki specjalne.

10. Jeżeli działki specjalne są prowadzone w gospodarstwie rolnym w większym rozmiarze niż to wynika z norm, o których mowa w ust. 8, do podstaw opodatkowania dolicza się różnicę między przychodem faktycznym z działów specjalnych

a przychodem obliczonym z tych działów na podstawie przeciętnych norm przychodowości gruntów, o których mowa w ust. 3 i 5. Nadwyżkę tę ustala się na podstawie wiarogodnych rejestrów gospodarczych, prowadzonych przez podatnika, w ich braku — na podstawie norm szacunkowych, określonych w rozporządzeniu Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych, o którym mowa w art. 8 ust. 2 pkt 5), a w braku tych norm — po wysłuchaniu opinii biegłych.

11. Różnicy, o której mowa w ust. 10, nie dolicza się do podstawy opodatkowania, jeżeli co do części lub całości przychodów ze specjalnego działu gospodarstwa rolnego podatnik opłaca podatek obrotowy.

12. Przychodem faktycznym ze specjalnego działu gospodarstwa rolnego są wszelkie dobra gospodarcze otrzymane z tego działu, nie wyłączając dóbr zużytych we własnym gospodarstwie domowym.

13. Podstawa opodatkowania zmniejsza się o udowodnione koszty oprocentowania długów, zaciągniętych na potrzeby gospodarstwa rolnego.

Art. 8. 1. Normę podstawową różniczuje na terenie danego powiatowego związku samorządowego bądź miasta wydzielonego z powiatowego związku samorządowego według stref ekonomicznych i grup gospodarstw (gromad) powiatowa (miejska) komisja podatku gruntowego, według zasad oraz w trybie, jakie ustala w drodze rozporządzenia Ministrowie Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych, Aprowizacji i Handlu oraz Skarbu.

2. Rozporządzenie, o którym mowa w ustępie poprzedzającym, powinno przewidywać:

- 1) podział powiatu na strefy ekonomiczne,
- 2) podział gospodarstw rolnych w powiecie na grupy:

- a) ziemniaczano-żytnią,
- b) zbożowo-hodowlaną,
- c) ogrodniczo-hodowlaną,

3) stosunek procentowy normy podstawowej przeciętnej przychodowości z 1 ha gruntów w grupach gospodarstw rolnych, wymienionych w pkt 2) lit. b) i c) do grupy gospodarstw rolnych wymienionych w pkt 2) lit. a),

4) podział łąk i pastwisk na rodzaje w zależności od ich właściwości oraz stosunki procentowe, o których mowa w art. 7 ust. 5,

5) normy szacunkowe dla wszystkich lub niektórych działów specjalnych w gospodarstwie rolnym o których mowa w art. 7 ust. 10.

3. Przepisy art. 7 ust. 4, 8, 9, 10, 11 i 12 mają odpowiednie zastosowanie przy ustalaniu norm przeciętnego przychodu z jednego hektara gruntów gospodarstw typu zbożowo-hodowlanego oraz ogrodniczo-hodowlanego, jak również przy szacowaniu przychodów z działów specjalnych w tych gospodarstwach.

4. W skład powiatowej (miejskiej) komisji podatku gruntowego wchodzi:

1) 3 przedstawiciele powiatowej bądź miejskiej rady narodowej, których spośród zawodowych rolników wybiera rada narodowa, wyznaczając jednego z nich na przewodniczącego komisji i jednego na zastępcę przewodniczącego,

2) przedstawiciel urzędu skarbowego jako sekretarz,

3) powiatowy bądź wojewódzki inspektor samorządowy,

4) powiatowy komisarz ziemski lub jego zastępca,

5) kierownik powiatowego biura rolnego lub jego zastępca,

6) przedstawiciel powiatowego związku samopomocy chłopskiej.

W m. st. Warszawie i m. Łodzi w skład komisji podatku gruntowego wchodzi trzech przedstawicieli miejskiej rady narodowej, w miarę możliwości zawodowych rolników, spośród których rada wyznacza jednego na przewodniczącego komisji i jednego na jego zastępcę, jeden przedstawiciel zarządu miejskiego oraz przedstawiciel izby skarbowej.

Art. 9. Od podatku są zwolnione:

1) nieużytki, do których zalicza się lotne piaski, bagna, mokradła, strome stoki i parowy, skały, szutrowiska, okopy, doły po żwirze, glinie, torfie, piasku itp. oraz grunty pod wodami otwartymi,

2) grunty podlegające podatkowi od nieruchomości,

3) grunty należące do prawnie uznanych wyznań religijnych i ich instytucji, jeżeli dochody z tych gruntów przeznaczone są wyłącznie na cele kultu religijnego i nie przyczyniają się do osobistych dochodów duchowieństwa lub innych osób,

4) grunty pod cmentarzami,

5) grunty pod torami kolejowymi oraz pod publicznymi: drogami, placami i parkami,

6) grunty użytkowane przez publiczne szkoły powszechne, sierocińce, zakłady wychowawcze i internaty dla uczącej się młodzieży oraz użytkowane wyłącznie w celach naukowych lub doświadczalnych przez szkoły rolnicze i instytucje naukowe lub przez należące do instytucji publiczno-prawnych zakłady doświadczalne,

7) grunty pozostające w zarządzie wojska bądź służby bezpieczeństwa publicznego i użytkowane w celach wojskowych, bądź w celach bezpieczeństwa publicznego, a nie w celu osiągnięcia dochodu,

8) grunty nie będące poprzednio gruntami leśnymi, zalesione na podstawie pisemnego zezwolenia właściwej władzy — na okres lat 30, licząc od roku następnego po dokonaniu zalesienia,

9) nieużytki zalesione na podstawie ustawy o zalesieniu niektórych nieużytków, bądź dobrowolnie w sposób sztuczny — na okres lat 50, licząc od roku następnego po dokonaniu zalesienia,

10) całkowicie lub częściowo w zależności od stopnia zmniejszenia się wartości użytkowej lasów ochronnych na skutek wprowadzonych ograniczeń w użytkowaniu — grunty pod lasami, uznanymi za ochronne z tego powodu, że lasy:

a) zabezpieczają grunty przed zarywaniem i wyjąłowieniem, powstrzymują usuwanie się ziemi lub kamienia, przeszkadzają tworzeniu się dzikich potoków, obrywaniu się skał i spadkowi lawin,

b) chronią brzegi wód przed obrywaniem się, a źródła przed zasypianiem,

c) przeszkadzają powstawaniu albo rozszerzaniu się piasków lotnych lub parowów,

d) mają szczególne znaczenie dla obrony Państwa,

e) mają znaczenie przyrodniczo - naukowe,

11) poręby powstałe w czasie wojny 1939—1945, zalesione w okresie trwania wojny lub w okresie lat pięciu po jej ustaniu — na okres lat 20, licząc od roku następnego po dokonaniu zalesienia.

Art. 10. 1. Podatek, poza przypadkami określonymi w ust. 3 i 4, wynosi od podstawy opodatkowania (art. 7) przeliczonej na równowartość:

1)	do 20 kwintali żyta — 4%	pod-	opodat-
2)	ponad 20 do 50 " " — 5%	stawy	kowania
3)	" 50 do 100 " " — 6%	"	"
4)	" 100 do 200 " " — 7%	"	"
5)	" 200 " " — 8%	"	"

Równowartość określa się według ceny ustalonej w trybie art. 7 ust. 3.

2. Dopóki w rolnictwie obowiązują przenisy o obowiązku świadczeń rzeczowych, podatek określony w ust. 1 wynosi od podstawy opodatkowania przeliczonej na równowartość:

1)	do 20 kwintali żyta — 2%	pod-	opodat-
2)	ponad 20 do 50 " " — 3%	stawy	kowania
3)	" 50 do 100 " " — 4%	"	"
4)	" 100 do 200 " " — 5%	"	"
5)	" 200 " " — 6%	"	"

Rozporządzenie Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu określi, od kiedy obowiązywać będą stawki podatku przewidziane w ust. 1.

3. Podatek wynosi 4% podstawy opodatkowania dla gospodarstw rolnych posiadanych przez:

1) Skarb Państwa i związki samorządowe z majątkiem gospodarstw, użytkowanych przez przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe oraz przedsiębiorstwa i majątki, pozostające pod zarządem państwowym lub samorządowym,

2) przedsiębiorstwa i majątki, o których mowa w pkt 1), jeżeli prowadzone są wyłącznie na potrzeby administracji państwowej, albo związków samorządu terytorialnego,

3) przedsiębiorstwa państwowe, rozliczające się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wyszczególnione w zarządzeniu Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ogłoszonym w Monitorze Polskim,

4) przedsiębiorstwa związków samorządu terytorialnego, rozliczające się centralnie ze związkiem w ramach budżetu danego związku samorządu terytorialnego; jakie przedsiębiorstwa należy uważać za rozliczające się centralnie, określają Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych, w porozumieniu z Ministrem Skarbu zarządzeniem, ogłoszonym w Monitorze Polskim,

5) instytucje ubezpieczeń społecznych, zakłady opiekuńcze, związki zawodowe oraz osoby prawne, których dochód, zgodnie ze statutem, jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne,

6) państwowe przedsiębiorstwa, mające na celu prowadzenie gospodarstw rolnych,

7) lasy państwowe.

4. Podatek wynosi 3% podstawy opodatkowania dla gospodarstw rolnych, uznanych za ośrodki kultury rolnej.

5. Upoważnia się Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych do obniżania podatku dla niektórych rodzajów gospodarstw rolnych w drodze rozporządzenia.

Art. 11. 1. Jeżeli podatnik ma na utrzymaniu więcej, niż czworo dzieci, podatek obniża się o 25%, jeżeli ma więcej, niż sześćro dzieci, podatek obniża się o 50%. Całkowite zwolnienie od podatku następuje wtenczas, gdy podatnik ma więcej, niż ośmioro dzieci na utrzymaniu.

2. Zniżka, o której mowa w ust. 1, odnosi się tylko do tych podatników, których roczna podstawa opodatkowania nie przekracza równowartości pieniężnej 70 kwintali żyta.

3. Za dzieci uważa się dzieci ślubne, nieslubne, przysposobione i pasierbow do lat 18, jeżeli nie posiadają własnych źródeł dochodu.

4. Ta sama zniżka przysługuje również na dzieci starsze, pobierające naukę lub odbywające praktykę zawodową — do ukończenia przez nie 24 roku życia, jeżeli nie posiadają własnych źródeł dochodu.

5. Jeżeli podatnikiem jest kobieta, ulga, o której mowa w ustępach poprzedzających, następuje: w rozmiarze 25%, gdy ma na utrzymaniu więcej, niż dwoje dzieci, w rozmiarze 50%, gdy ma na utrzymaniu więcej, niż czworo dzieci. Całkowite zwolnienie następuje, gdy ma na utrzymaniu więcej, niż sześćro dzieci.

Art. 12. 1. Nadzwyczajne okoliczności istotnie osłabiające zdolność płatniczą podatnika np. klęski żywiołowe, długotrwała choroba, nieszczęśliwy wy-

padek mogą być podstawą do zmniejszenia przez władzę wymiarową z urzędu lub na wniosek podatnika podatku najwyżej o 50%. W wyjątkowych, gospodarczo uzasadnionych przypadkach, może nastąpić nawet całkowite zwolnienie od podatku.

2. Dla gospodarstw rolnych, których przychodowość została obniżona przez doznane szkody z powodu działań wojennych oraz dla gospodarstw rolnych, powstałych z przebudowy ustroju rolnego lub z osadnictwa, a jeszcze nie zagospodarowanych lub zagospodarowanych niedostatecznie, władze wymiarowe mogą w latach 1946, 1947, 1948 z urzędu lub na wniosek podatnika zmniejszyć podatek o stosowny procent. Jeżeli jednak ogólna suma podatku w okręgu danej władzy wymiarowej miałaby ulec z powodu zastosowania ulg, o których mowa, niżeniu więcej, niż o 20%, ulgi w podatku wymagają zatwierdzenia władzy wymienionej w art. 2 ust. 2.

3. Jeżeli gospodarstwo rolne podatnika odbiega od typu przyjętego dla całej gromady w uchwale komisji o zaliczeniu gromady do grupy gospodarstw tak, że faktyczny przychód podatnika jest mniejszy lub większy od ustalonego szacunkowo (art. 7) co najmniej o 30%, władza wymiarowa może zastosować do niego normy przeciętnej przychodowości właściwe ze względu na typ jego gospodarstwa.

4. Zmniejszenie podatku (ust. 1 i 2) lub podstawy opodatkowania (ust. 3) może nastąpić także po wymiarze podatku, w tym jednak przypadku wymaga zgody władzy wymienionej w art. 2 ust. 2.

Art. 13. Podatek płatny jest w dwóch ratach do dnia 1 marca i 1 listopada każdego roku.

Art. 14. Podatnicy podatku gruntowego nie podlegają podatkowi dochodowemu, jeżeli obok przychodów z gospodarstwa rolnego nie posiadają bądź wcale innych źródeł przychodów bądź też, jeżeli dochód roczny z tych źródeł przychodów nie przekracza kwoty zwolnionej od podatku dochodowego w myśl przepisów dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 14).

Dział III.

Podatek od nieruchomości.

Art. 15. 1. Podatkowi od nieruchomości podlegają:

1) w gminach miejskich wszelkiego rodzaju nieruchomości z wyjątkiem gruntów niezabudowanych o obszarze ponad 5.000 m. kw. użytkowanych stale jako pola uprawne, łąki, pastwiska, sady i ogrody, jak również znajdujących się pod lasami lub wodami zamkniętymi, użytkowanymi dla celów hodowli ryb albo rybactwa,

2) w gminach wiejskich:

- a) budynki wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami, niezwiązane z gospodarstwem rolnym (art. 4 ust. 2),
- b) budynki wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami, związane wprawdzie z gospodarstwem rolnym, lecz stale użytkowane w całości lub w przeważającej części na podstawie umowy najmu, bądź też użytkowane na podstawie umowy dzierżawy, której przedmiotem są wyłącznie budynki, a nie gospodarstwo rolne, jako całość.

2. Za budynki związane z gospodarstwem rolnym uważa się:

- 1) budynki gospodarcze, przeznaczone dla celów gospodarstwa rolnego,
- 2) budynki mieszkalne zamieszkałe przez właścicieli, użytkowników lub dzierżawców gospodarstw rolnych, ich rodziny i domowników oraz przez osoby zatrudnione w tych gospodarstwach na podstawie umowy o pracę.

Art. 16. Od podatku są zwolnione:

1) nieruchomości stanowiące własność Skarbu Państwa z wyjątkiem nieruchomości użytkowanych przez przedsiębiorstwa państwowe oraz przedsiębiorstwa pozostające pod zarządem państwowym; zwolnione są jednak nieruchomości użytkowane przez przedsiębiorstwa państwowe, rozliczające się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wyszczególnione w zarządzeniu Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ogłoszonym w Monitorze Polskim,

2) nieruchomości stanowiące własność związków samorządu terytorialnego z wyjątkiem nieruchomości użytkowanych przez przedsiębiorstwa tych związków oraz przez przedsiębiorstwa pozostające pod ich zarządem; zwolnione są jednak nieruchomości użytkowane przez przedsiębiorstwa związków samorządu terytorialnego, rozliczające się centralnie ze związkiem samorządowym w ramach budżetu danego związku samorządu terytorialnego; jakie przedsiębiorstwa należy uważać za rozliczające się centralnie, określą Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu zarządzeniem, ogłoszonym w Monitorze Polskim,

3) nieruchomości stanowiące własność instytucji ubezpieczeń społecznych, prawnie uznanych wyznań religijnych i ich instytucji, zakładów opiekuńczych, związków zawodowych oraz osób prawnych, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne, jeżeli te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez wynajęcie lub wydzierżawienie

oraz gdy nie są zajęte przez przedsiębiorstwa tych związków, instytucji i osób prawnych,

4) pod warunkiem wzajemności — nieruchomości, stanowiące własność państw obcych, służące na biura dla przedstawicielstw dyplomatycznych, misji oraz konsulatów tych państw, jak również zajęte na lokale mieszkalne dla osób korzystających w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości, konsulów i urzędników konsularnych, jeżeli nie są obywatelami Rzeczypospolitej, z wyłączeniem części nieruchomości oddanych w najem lub bezpłatnie do użytkowania osobom trzecim,

5) grunty pod drogami i placami oddanymi do publicznego użytku,

6) grunty pod torami kolejowymi, należące do kolei samorządowych i prywatnych,

7) grunty niezabudowane, których rozporządzalność na cele budowlane jest ograniczoną ustawami nie pozwalającymi na natychmiastową ich zabudowę,

8) nieruchomości lub ich części z powodu złego stanu nie zamieszkałe ani też nie użytkowane w inny sposób,

9) nieruchomości zajęte na szpitala odpowiadające warunkom określonym w art. 3 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 362),

10) nieruchomości wymienione w art. 15 ust. 1, pkt 2 lit. b), jeżeli składają się najwyżej z 4 izb,

11) budynki wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami, dla których podstawa opodatkowania nie przekracza 100 zł w stosunku rocznym.

Art. 17. 1. Za oddzielną jednostkę podatkową uważa się:

1) w gminach miejskich nieruchomość należącą do jednej lub więcej osób w częściach ułamkowych, lecz nie przedzieloną ulicą, placem lub cudzą własnością,

2) w gminach wiejskich nieruchomość należącą do jednej lub więcej osób w częściach ułamkowych, a położoną na obszarze tej samej gromady.

2. Grunt, na którym znajduje się budynek, wraz z podwórzem stanowi jedną jednostkę podatkową, nawet gdy budynek został wzniesiony na cudzym gruncie.

Art. 18. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na posiadających nieruchomości osobach fizycznych, spadkach wakujących (nieobjętych) i osobach prawnych.

2. Za posiadające nieruchomości uważa się osoby, które posiadają tytuł własności lub też które, nie posiadając tytułu własności, użytkują nieruchomości jak właściciele, w przypadkach zaś wieczystej dzierżawy — wieczystych dzierżawców.

Art. 19. 1. Obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego następującego bezpośrednio po zajęciu okoliczności faktycznych, uzasadniających ten obowiązek, bądź gdy nieruchomości utraciła warunki zwolnienia od podatku.

2. Dla budynków nowowytbudowanych, części dobudowanych lub nadbudowanych obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego, następującego bezpośrednio po tym miesiącu, w którym budowa została ukończona, bądź też w którym rozpoczęto chociażby częściowe używanie budynku nowowytbudowanego, części dobudowanej lub nadbudowanej.

3. W razie wzniesienia budynku na cudzym gruncie obowiązek podatkowy właściciela budynku powstaje zgodnie z ust. 2 i obejmuje także grunt.

Art. 20. 1. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem miesiąca kalendarzowego, w którym nieruchomość utraciła cechy uzasadniające obowiązek podatkowy w myśl art. 15 bądź uzyskała warunki zwolnienia od podatku przewidzianego w art. 16.

2. W przypadku określonym w art. 19 ust. 3, obowiązek podatkowy właściciela gruntu kończy się z chwilą powstania obowiązku podatkowego właściciela budynku.

Art. 21. 1. Podstawę opodatkowania stanowi czynsz z tytułu najmu należny za rok poprzedzający rok podatkowy.

2. Dla nieruchomości lub ich części, nie oddanych w najem albo w dzierżawę, w szczególności dla oddanych bezpłatnie do używania lub użytkowania, za podstawę do opodatkowania przyjmuje się wartość czynszową ustaloną w wysokości czynszu, jaki by został uzyskany w razie wynajęcia w roku poprzedzającym rok podatkowy.

3. Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu ustala w drodze rozporządzeń podstawę opodatkowania:

1) dla nieruchomości lub ich części wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami, zajmowanych na inne cele niż mieszkalne (użytkowe),

2) dla gruntów niezabudowanych, które nie są wynajmowane lub wydierżawione i dla których nie można ustalić podstawy opodatkowania w sposób wskazany w ust. 2. Podstawa ta może być różna w poszczególnych latach podatkowych, a nawet w poszczególnych miejscowościach.

Art. 22. Podatek wynosi:

1) od podstawy opodatkowania (art. 21) nie przekraczającej 2.000 złotych — 20% podstawy opodatkowania,

2) od wyższej podstawy opodatkowania — 30% podstawy opodatkowania.

Art. 23. Podatek płatny jest w dwóch równych ratach do dnia 30 czerwca i do dnia 30 listopada każdego roku.

Dział IV.

Podatek od lokali.

Art. 24. Podatkowi od lokali podlegają wszelkiego rodzaju lokale (pomieszczenia) w nieruchomościach (budynkach), określonych w art. 15, zajęte zarówno na cele mieszkalne, jak i na inne cele (użytkowe).

Art. 25. Od podatku są zwolnione:

1) lokale zajmowane przez urzędy państwowe oraz przedsiębiorstwa państwowe, rozliczające się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wyszczególnione w zarządzeniu Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ogłoszonym w Monitorze Polskim,

2) lokale zajmowane przez urzędy samorządowe, przedsiębiorstwa samorządowe, rozliczające się centralnie ze związkiem samorządowym w ramach budżetu danego związku; jakie przedsiębiorstwa należy uważać za rozliczające się centralnie, określić Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu zarządzeniem, ogłoszonym w Monitorze Polskim,

3) lokale zajmowane przez instytucje ubezpieczeń społecznych, prawnie uznane wyznania religijne i ich instytucje, zakłady opiekuńcze, związki zawodowe oraz osoby prawne, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne, z wyjątkiem części tych lokali odnajmowanych lub oddawanych bezpłatnie do użytkowania osobom trzecim, a także z wyjątkiem lokali w całości lub w części zajmowanych przez przedsiębiorstwa tych związków, instytucji i osób prawnych,

4) pod warunkiem wzajemności — lokale zajmowane na biura dla przedstawicielstw dyplomatycznych, misji oraz konsulatów państw obcych, jak również lokale zajmowane przez osoby korzystające w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości oraz przez konsułów i urzędników konsularnych tych państw, jeżeli nie są obywatelami Rzeczypospolitej,

5) lokale niezajęte,

6) lokale zajmowane na szpitala, odpowiadające warunkom określonym w art. 3 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 382).

Art. 26. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych, spadkach wakujących (nieobjętych) i osobach prawnych zajmujących lokale lub ich części w charakterze najemców.

2. Najemcami w rozumieniu niniejszego dekretu są lokatorzy główni i osoby wprowadzone do lokalu na mocy orzeczeń komisji mieszkaniowych lub władz kwaterunkowych.

3. Za podatek odpowiadają solidarnie z podatnikiem wszystkie osoby zajmujące z nim lokal lub jego część, za zwykłą jednak podatku, wynikającą z przepisu art. 29 ust. 2, odpowiada solidarnie z podatnikiem wyłącznie osoba w tym przepisie wymieniona.

Art. 27. 1. Obowiązek podatkowy rozpoczyna się od początku następnego miesiąca:

- 1) po zajęciu lokalu,
- 2) po utracie przez lokal zwolnienia określonego w art. 25.

2. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem miesiąca, w którym:

- 1) lokal opróżniono,
- 2) lokal uzyskał zwolnienie na zasadzie art. 25.
3. Zmiany okoliczności faktycznych, zachodzące w ciągu roku podatkowego, mające wpływ na wysokość podatku, bierze się pod uwagę od najbliższego miesiąca następującego po miesiącu, w którym zmiany zaszły.

Art. 28. 1. Podstawę opodatkowania, z wyjątkiem przypadku przewidzianego w art. 30, stanowi roczny czynsz obliczony na podstawie komornego, przypadającego w miesiącu sierpniu 1939 r. (podstawowego), a dla lokali (pomieszczeń) nie oddanych w najem, a w szczególności dla zajmowanych bezpłatnie, wartość czynszowa ustalona w wysokości rocznego czynszu, jaki by został uzyskany w razie wynajęcia w miesiącu sierpniu 1939 r.

2. W razie niemożności ustalenia w sposób wskazany w ust. 1 wartości czynszowej w odniesieniu do lokali (pomieszczeń) w nieruchomościach wymienionych w art. 21 ust. 3 za podstawę opodatkowania przyjmuje się 5% wartości obiegowej nieruchomości lub jej części z miesiąca sierpnia 1939 r.

Art. 29. 1. Podatek wynosi:

- 1) dla lokali mieszkalnych 100%
 - 2) dla lokali (pomieszczeń, zajmowanych na inne cele niż mieszkalne (użytkowych) przez podatników podatku obrotowego:
 - a) jeżeli podatnik wykonuje świadczenia rzeczy bądź usług w przeważającej mierze po cenach reglamentowanych 200%
 - b) w pozostałych przypadkach 600%
 - 3) dla lokali użytkowych, zajmowanych przez inne osoby 100%
- podstawy opodatkowania. Lokal mieszkalny chociażby w części zajmowany lub użytkowany na inne cele niż mieszkalne uważa się za lokal użytkowy.

2. Dla lokalu mieszkalnego lub jego części (ust. 1 pkt 1), w którym zamieszkuje chociażby jedna osoba, korzystająca w charakterze najemcy lub podnajemcy z lokalu użytkowego (ust. 1 pkt 2), podatek podwyższa się o 200%.

3. Zamiast stawek, o których mowa w ust. 1, miejskie lub gminne rady narodowe mogą wprowadzać opodatkowanie lokali mieszkalnych i użytkowych stawkami stałymi w wysokości uzależnionej od powierzchni, położenia i jakości danego lokalu. W tym przypadku górna granica stawek powinna być tak obliczona, aby opodatkowanie nie było wyższe niż 3 zł miesięcznie z metra kwadratowego powierzchni użytkowej albo od opodatkowania według ust. 1.

4. Uchwała, o której mowa w ustępie poprzedzającym, wymaga zatwierdzenia przez prezydium rad narodowych wyższego stopnia.

Art. 30. 1. Dla lokali, za które komorne pobierane jest w kwocie wyższej od komornego podstawowego (wartości czynszowej, art. 28), podstawę opodatkowania stanowi faktyczne komorne (wartość czynszowa) z roku poprzedzającego rok podatkowy.

2. Dla lokali (pomieszczeń) w nieruchomościach określonych w art. 21 ust. 3 przyjmuje się podstawę opodatkowania w tym przepisie przewidzianą.

3. W przypadkach wymienionych w ust. 1 i 2 podatek wynosi:

- 1) dla lokali mieszkalnych 10%
 - 2) dla lokali użytkowych 15%
- podstawy opodatkowania.

4. Przepisy ustępów poprzedzających stosuje się, gdy obliczony na ich podstawie podatek jest wyższy od podatku obliczonego w myśl art. 29 ust. 1; w tym przypadku przepis ust. 2 tegoż artykułu nie ma zastosowania.

Art. 31. 1. Podatek płatny jest w ratach miesięcznych do dnia 8 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły.

2. W przypadkach nieotrzymania nakazu płatniczego do dnia 1 lutego roku podatkowego podatnik obowiązany jest wpłacać raty miesięczne w wysokości przypadającej w ubiegłym roku podatkowym. Różnica, jaka wyniknie w tym przypadku między kwotą podatku oznaczoną w nakazie płatniczym a sumą rat obliczonych na podstawie wymiaru za ubiegły rok podatkowy, płatna jest w ciągu miesiąca od dnia doręczenia nakazu płatniczego.

Dział V.

Podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

Art. 32. 1. Gminy miejskie powinny, a gminy wiejskie mogą pobierać podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

2. Na wyścigach konnych i podobnych widowiskach, połączonych z grą lub zakładami, wolno pobierać oprócz podatku od wstępu także podatki od stawek gry lub zakładów i od wygranych.

3. Maksymalne stawki podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk dla poszczególnych grup miast oraz dla gmin wiejskich, zasady wymiaru tego podatku, jak również i zasady stosowania zwolnień i ulg podatkowych określa w drodze rozporządzenia Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz innymi zainteresowanymi ministrami.

Dział VI.

Podatek od kopalń.

Art. 33. 1. Na rzecz związków samorządowych, na których obszarze znajdują się kopalnie węgla, ropy naftowej, cynku, ołowiu i innych ciał kopalnych, jak również na rzecz pobliskich związków samorządowych, w których zamieszkują robotnicy tych kopalń, będzie pobierany podatek od kopalń.

2. Podatek pobiera się od ilości wydobytych ciał kopalnych i nie może przenosić 1% ceny lub wartości sprzedażnej. Podatek może być różniczkowany według gatunku ciał kopalnych.

3. Obowiązane do zapłaty tego podatku są kopalnie wymienione w ust. 1.

4. Jeżeli jest dwa lub więcej związków samorządowych współuprawnionych do poboru podatku, co do wysokości i sposobów pobierania podatku oraz co do podziału wpływów podatkowych powinno nastąpić porozumienie między współuprawnionymi związkami samorządowymi. Jeżeli porozumienie nie zostanie osiągnięte, sprawę rozstrzyga wojewódzka rada narodowa.

Dział VII.

Inne podatki komunalne.

Art. 34. Oprócz podatku od lokali gminy miejskie i wiejskie mogą pobierać podatek od części mieszkalnych, które ze względu na swe przeznaczenie lub w stosunku do liczby osób zamieszkujących lokali, uważać należy za zbędne (podatek od zbytku mieszkaniowego).

Art. 35. Gminom miejskim na ich obszarze, a powiatowym związkom samorządowym na obszarze gmin wiejskich, wolno pobierać oprócz podatków wymienionych w niniejszym dekreście, podatki, obciążające inne źródła nie wymienione w niniejszym dekreście, z uwzględnieniem art. 36.

Art. 36. 1. Podatek od majątku i podatek od kapitałów i rent nie może być pobierany na rzecz związków samorządowych.

2. Źródła, które są obciążone podatkami państwowymi albo podatkami komunalnymi wymienionymi w niniejszym dekreście, nie wolno ponownie obciążać podatkami.

3. Również nie mogą być pobierane na rzecz związków samorządowych podatki od posiadania przedmiotów majątkowych, od artykułów, objętych monopolami państwowymi oraz od świadczeń przedsiębiorstw państwowych lub pozostających pod zarządem państwowym.

4. Ministrowie Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu mogą wydać w drodze rozporządzenia przepisy zmierzające do zapobieżenia wielokrotnemu opodatkowaniu podatników na rzecz związków samorządowych.

Art. 37. 1. Uchwały związków samorządowych w sprawie wprowadzenia lub zmiany podatków, o których mowa w art. 35, powinny być w zasadzie podejmowane nie później niż do końca miesiąca listopada każdego roku.

2. Uchwały związków samorządowych, wymienione w ust. 1, podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych, zarówno co do ich legalności, jak i celowości. Władze nadzorcze oraz prawo odwołania się od decyzji tych władz określone są w dekreście z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 129).

3. Uchwały w sprawie pobierania podatków komunalnych powinny być podane do wiadomości publicznej przez ogłoszenie w sposób w danej miejscowości przyjęty.

Art. 38. 1. O wymiarze podatków komunalnych powinien być każdy podatnik powiadomiony indywidualnie, jeżeli ustawy lub statuty podatkowe nie przewidują odmiennego sposobu zawiadomiania.

2. O wysokości i terminach płatności wszystkich podatków komunalnych, wymierzanych w stosunku rocznym, powinien być podatnik powiadomiony przed dniem 1 kwietnia; wyjątek stanowią przypadki, gdy podstawa opodatkowania podatku komunalnego powstanie dopiero w ciągu roku podatkowego.

3. Ministrowie Administracji Publicznej oraz Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu ustalają statuty wzorowe podatków pobieranych w myśl przepisów niniejszego działu.

Dział VIII.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 39. 1. Gminom miejskim na ich obszarze, a powiatowym związkom samorządowym na obszarze gmin wiejskich, wolno pobierać w latach podatkowych 1946 i 1947 podatek od spożycia w zakładach gastronomicznych, nie wyłączając spo-

życia artykułów objętych monopolami państwowymi.

2. Wysokość podatku nie może przekraczać 10% należności za spóźycie.

3. W pierwszym półroczu 1946 r. poborą gminy zaliczkę na podatek gruntowy w wysokości od 50% do 100% podatku gruntowego, przypadającego na podstawie przepisów dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o reformie samorządowego systemu podatkowego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 73); zaliczka ta podlega potrąceniu z wymiaru podatku gruntowego na rok podatkowy 1946.

Art. 40. 1. Podatek od lokali, ustalony na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 1) i art. 30 ust. 3 pkt 1), obniża się o 75% na rok podatkowy 1946 dla lokali mieszkalnych, jeżeli lokale te zajmują osoby (art. 26 ust. 1), zatrudnione w służbie publicznej, w instytucjach ubezpieczeń społecznych, w związkach zawodowych oraz w przedsiębiorstwach państwowych i związków samorządu terytorialnego, jak również w przedsiębiorstwach pozostających pod zarządem państwowym i związków samorządu terytorialnego; przepis ten obejmuje także osoby pobierające zaopatrzenie emerytalne (ubezpieczeniowe) z funduszy publicznych.

2. Upoważnia się Ministrów: Administracji Publicznej oraz Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu do wydawania rozporządzeń w sprawie całkowitego lub częściowego zaniechania w roku podatkowym 1946 poboru podatku, określonego w ust. 1, oraz w sprawie obniżania podatku w granicach do 75% i w następnych latach podatkowych dla wszystkich lub niektórych grup osób wymienionych w ust. 1, przy czym ulgi te zarówno w roku podatkowym 1946, jak i w latach następnych mogą być różniczkowane w zależności od wielkości zajmowanego lokalu.

3. Gminne bądź miejskie rady narodowe mogą w granicach słuszności gospodarczej obniżać, a nawet całkowicie zwalniać poszczególne grupy podatników od podatku od lokali, ustalonego na podstawie art. 29 ust. 1 i art. 30 ust. 3 dla lokali mieszkalnych.

4. Przepisy ust. 1 i 2 nie uchybiają przepisom art. 29 ust. 2.

Art. 41. 1. Ulgi, przyznane już na mocy specjalnych przepisów dla nowowzniesionych budowli, części dobudowanych lub nadbudowanych oraz dla lokali w nich znajdujących się, nie zwalniają od obowiązku opłacania podatku od nieruchomości i podatku od lokali, pobieranych na podstawie niniejszego dekretu.

2. W latach podatkowych 1946 i 1947 będzie pobrany podatek od nieruchomości, bez względu na faktyczny czynsz z tytułu najmu, od podstawy opodatkowania obliczonej w myśl przepisów art. 28 w odniesieniu do części mieszkalnej budynków zniszczonych lub uszkodzonych, a naprawionych lub odbudowanych zgodnie z dekretem z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie bu-

dynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 281). Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Odbudowy i Skarbu mogą powyższą ulgę przedłużać w drodze rozporządzeń na następne lata.

3. W roku podatkowym 1946 podstawę opodatkowania dla podatku od nieruchomości od części użytkowych stanowi dwunastokrotny czynsz lub wartość czynszowa (art. 21 ust. 2) za miesiąc stycznia 1946 r.

Art. 42. W miejscowościach, które uzyskały lub utraciły ustrój gminy wiejskiej oraz w miejscowościach, które w całości lub w części, po wyłączeniu z gminy wiejskiej, zostały przyłączone do gminy miejskiej bądź odwrotnie, pobór podatku, którego wymiar i pobór uzależniony jest w myśl przepisów niniejszego dekretu od tego, czy dana miejscowość posiada ustrój gminy miejskiej czy wiejskiej, rozpoczyna się lub kończy od początku lub z końcem roku następującego bezpośrednio po roku, w którym został ogłoszony w Dzienniku Ustaw R. P. odpowiedni akt prawny

Art. 43. Przepisy niniejszego dekretu dotyczące gminy miejskiej odnoszą się także do gmin wiejskich bądź do gromad o charakterze miejskim, a przepisy niniejszego dekretu dotyczące gmin wiejskich odnoszą się także do gmin miejskich o charakterze wiejskim. Gminy wiejskie i gromady o charakterze miejskim, jako też gminy miejskie o charakterze wiejskim, oznaczają Ministrowie: Administracji Publicznej oraz Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 44. Wymiar i pobór podatków komunalnych, przypadających na rzecz powiatowego związku samorządowego, może wydział powiatowy poruczyć gminom wiejskim za wynagrodzeniem do wysokości 5% sum pobranych i wpłaconych na rzecz powiatowego związku samorządowego.

Art. 45. Upoważnia się Ministra Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu do wydania w drodze rozporządzeń przepisów, jakie okażą się konieczne dla unormowania spraw wynikających z odrębnego ustawodawstwa śląskiego w zakresie podatków komunalnych łącznie z opłatami na rzecz Śląskiego Funduszu Gospodarczego.

Art. 46. Uchwały w sprawie samoistnych podatków komunalnych, powzięte na podstawie przepisów dotychczasowych, pozostają w mocy, o ile nie są sprzeczne z przepisami niniejszego dekretu.

Art. 47. Przepisy niniejszego dekretu stosuje się do wymiaru i poboru podatków, począwszy od roku podatkowego 1946, z wyjątkiem przepisów art. 41 ust. 1, który ma zastosowanie również i dla roku podatkowego 1945.

Art. 48. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy w przedmiotach niniejszym dekretem unormowanych, a w szczególności:

1) dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 505) z późniejszymi zmianami,

2) dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14),

3) dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593),

4) ustawa z dnia 27 lutego 1937 r. o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 104) z późniejszymi zmianami,

5) dekret z dnia 13 kwietnia 1945 r. o reformie samorządowego systemu podatkowego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 73),

6) dekret z dnia 13 kwietnia 1945 r. o podatku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 74),

7) ustawa z dnia 8 lutego 1928 r. o Śląskim Funduszu Gospodarczym w brzmieniu obwieszczenia Wojewody Śląskiego z dnia 1 marca 1939 r. (Dz. U. Śl. z 1939 r. Nr 5, poz. 12),

8) ustawa z dnia 24 maja 1927 r. o podatku od kapitałów i rent w województwie śląskim (Dz. U. Śl. Nr 14, poz. 28),

9) przepisy ustaw szczególnych w częściach dotyczących podmiotowych zwolnień od podatków.

2. Przepisy wymienione w ust. 1 stosuje się jednak do podatków komunalnych, przypadających za czas do dnia 31 grudnia 1945 r.

3. Rozporządzenia wydane na podstawie:

1) ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454) z późniejszymi zmianami oraz

2) ustawy z dnia 14 kwietnia 1924 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w województwie śląskim (Dz. U. Śl. z 1926 r. Nr 17, poz. 30) z późniejszymi zmianami — zachowują moc do chwili zastąpienia ich nowymi rozporządzeniami opartymi na niniejszym dekreście, o ile nie są z nim sprzeczne.

Art. 49. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Administracji Publicznej i Ziemi Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 50. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1946 r. Na terenach Ziemi Odzyskanych zakres obowiązywania przepisów niniejszego dekretu zarówno w odniesieniu do osób, jak i obszaru określi w drodze rozporządzenia Minister Ziemi Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

w/z Prezes Rady Ministrów

i Minister Ziemi Odzyskanych:

Władysław Gomułka

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Stanisław Mikołajczyk